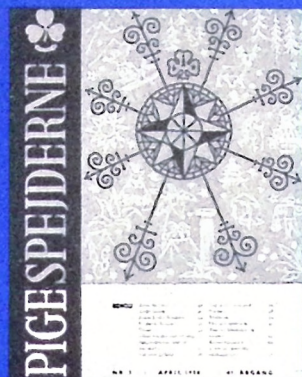
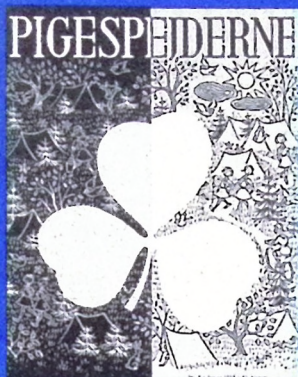

Pigespejderne

1

Henriette

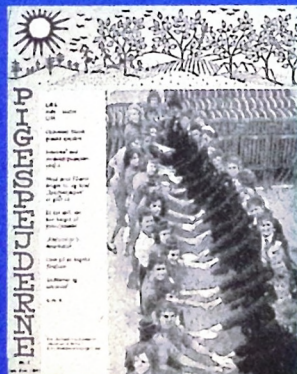
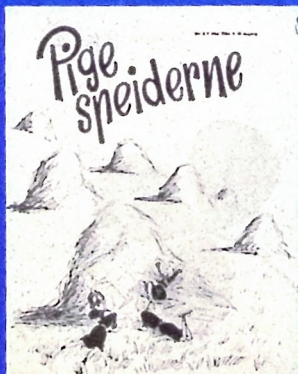
Medlemsblad udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps
50. årgang, Februar 1968

1918
1968

5

1918
1968

Pigespejderne

Medlemsblad, udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.

Udkommer med 6 numre årligt.

Redaktion: Erantisvej 21, 4520 Svinninge Sj. Tlf. Svinninge (03-465) 178, bedst efter kl. 14.

I redaktionen: Karen Sørensen, Gurli Christiansen, Kirsten Astrup Larsen, Lis Jørgensen, Karen Nordstrøm (blåmejestof) og Ella Breinholdt Iversen (ansvarsh.)

Administration og ekspedition: Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Postbox: Fru Margareta Enggard, Ellegårdsvej 71, 2820 Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Enkeltabonnement tegnes på Korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 15,00 – på giro 86.000. Enkelte eksemplarer samme sted mod betaling af kr. 3,00.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes senest 6 uger før bladet skal udkomme.

Ethvert indlæg skal være forsynet med navn og adresse for at finde optagelse.

INDHOLD:

Frimærker	2
Da »Pigespejderne« blev til	3
Vil du hjælpe	4
Det var dengang	5
Redaktorerne	8
Et natligt overfald	12
Thinkingday	13
Masker	14
Gemmesider	15
Sangam	19
Seniorer	20
Blåmejsler	21
Australsk sang	25
Sjov på Spejderskolen	27
Tinka	28
Jubel-kryds	29
Sommer-lejre — Postbox	30
Prinsesse Benedikte	32

Kære blåmejsler, spejdere og seniorspejdere

Her gennem vort eget blad vil jeg gerne sige jer en rigtig hjertelig tak for jeres mange søde og festlige julehilsener.

Jeg kan ikke overkomme at takke jer enkeltvis, men I må tro mig, at jeg er meget lykkelig for hvert eneste brev og tegning.

Jeg ønsker hver eneste af jer et godt nytår.

Mange venlige hilsener

L. J. Jørgensen.

Tak for frimærkerne

som vi fik mange af i 1967. Vi nåede ikke helt tidligere års resultater, men vi er glade for hver eneste frimærke, I sendte ind. I Sydslesvig, hvortil overskudet sendes, er vores spejderkammerater meget lykkelige for jeres indsats.

I næste nummer bringer vi den samlede resultatliste, men afslører allerede nu, at førstepræmien går til 2. Horsens trop, som indsendte hele 17 kg. Andenpræmien går til Sct. Agnes flok, Roskilde for 15 kg.

Med det nye år tager vi fat på en ny konkurrence om, hvem der samler flest brugte frimærker i 1968. Frimærkerne klippes med 0,5 cm kant (alle takker skal være i behold) og indsendes i så store portioner som muligt til Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø, i løbet af året. Konkurrencens motto bliver

Frimærker til Sangam

og hvert eneste frimærke, som I klipper betyder en hjælp til vort nye internationale samlingssted, Sangam, i Indien. Sangam er ikke helt færdigt endnu. De mangler meget at få deres vandtårn bygget færdigt. Skal vi hjælpe dem med det? Læs forresten side 19, hvad Hanne Wikman fortæller om sit besøg derude.

Vel mødt om årets indsamling af brugte

Frimærker til Sangam

Da »Pigespejderne« blev til

*Pigespejderne fylder 50 1. marts
og er stadig sprællevende*

– Jeg husker tydeligt det bump, det gav i postkassen på Trianglen, da vi puttede pakkerne med det første nummer af „Pigespejderne“ i. Det var et stolt øjeblik. Vi havde brugt det meste af aftenen til at pakke de blade, der skulle sendes ud, fortæller fru Lis Bang, korpsets værtinde m.m. Lis Bang var medlem af den navnkundige vandrepatrulje, som tog initiativet til at udgive „Pigespejderne“ i 1918.

Efter at have afleveret bladene, marcherede vi ad Østerbrogade og Bredgade til spejderchefen, grevinde Agnete Brockenhuus-Schack, for at aflevere det første eksemplar. Vi havde ellers nøgle til køkkendøren, fordi vi havde lokale i spejderchefens hjem, men den aften benyttede vi hovedtrappen.

Grevinden må have vidst, at vi kom, for selv om klokken var langt over 23, tog hun vel imod os og var meget glad for det første nummer.

Før vi begyndte at lave „Pigespejderne“, havde vi haft nogle sider i et fælles blad med drengespejderne. „Vor Ungdom“ hed det, men det blev for dyrt for os at være med, fortæller Lis Bang videre.

Derfor fandt vi i Vandrepatruljen – ja, det var vist egentlig vor patruljefører, Estrid Ott, der fik ideen, ud af, at vi måtte have vores eget blad.

Estrid var meget ivrig, og hun var også meget interesseret i journalistik. Hendes far var journalist ved Politiken. Det var naturligt, at hun blev bladets redaktør. Dengang var hun elev i Ingrid Jespersens skole og skulle tage studentereksamen.

UDGIVET AF 1STE BY TROPS 1STE PATRULJE

Redaktør: ESTRID OTT, Bredgade 3, 4. Kbhvn. Ø.

Nr. 1

Freddag den 1. Marts 1918

1918

Vi stod selv for alt, også for pengene. Vi måtte skam også selv skaffe de 60 kr., vi skulle bruge i startkapital. Hvordan vi bar os ad, husker jeg ikke helt, men det har formentlig været ved en bazar. Spejderne skulle selvfølgelig selv betale bladkontingent, men det var frivilligt om de ville holde bladet. Dengang var vi kun 650 spejdere i hele landet.

Lis Bang fortæller videre, at bladet hurtigt kom ind i en fast gænge. Det kunne hænde, at bladet blev forsinket, men så rykkede man bare udgivelsesdatoen til den 15. i måneden, så det så ud som om, det var det næste blad, der var ekstra tidligt fremme. Problemer med at få stof frem kendte redaktøren også for 50 år siden.

Lis Bang var medlem af redaktionen og redigerede en rubrik med nyt fra hele landet og en prægtig brevkasse. Hendes søster stod for pengekasen og forsendelsen. Redaktionen havde til huse enten hos Estrid Ott eller i Lis Bangs, hjem, inden den senere delte lokaler med den københavnske division i Skindergade. Bladet blev trykt på Politiken.

Her bør indskydes, at Vandrepatruljen, der startede „Pigespejderne“ var en meget gæv patrulje med mange ideer og indfald, og navnlig med vilje og energi til at føre ideerne ud i praksis.

Estrid Ott var bladets redaktør frem til 1. januar 1920, hvor hun måtte sige farvel, fordi hun havde fået job på et dagblad i Varde, og ikke længere kunne afse tid til at lave „Pigespejderne“. Hun var meget initiativrig og impulsiv, og hun redigerede bladet på en kvik, men alligevel manende måde. I kender sikkert Estrid Ott fra hen-

des talrige børnebøger. – I vil få lejlighed til at læse uddrag af en af hendes første bøger, „Spejderminder“, som handler om Vandrepatruljens bedrifter. Desværre har vi ikke længere Estrid Ott i blandt os. Hun døde sidste år.

„Pigespejderne“ blev vel modtaget, og spejderchefen, grevinde Brockenhuus-Schack skrev i et indlæg i det første nummer om bladet bl.a.:

„Det viser først og fremmest, at nu er vi nået så langt i vort arbejde, at vi inden for vore egne rækker har spejdere, der har lært det rigtige „Giv aldrig tabt“ . . Derfor beder jeg jer alle forstå denne patrulje. Ser I, den viser os det, der altid bør huskes – hvad der er den rette spejderånd – for den var beredt straks, da vi trængte til vort eget blad . .“

Og havde Vandrepatruljen ikke været beredt, havde vi ikke haft et jubilæum at fejre. Hurra for Vandrepatruljen! –

Vil du hjælpe?

Er du mester for at hjælpe korpset? Du får en mægtig chance nu for at give korpset og din trop en hjælpende hånd.

Ser du, sagen er kort og godt den, at korpsskassen mangler penge til at fortsætte alt det gode arbejde for os med træninger, kurser, blade og meget andet. Derfor har bestyrelsen besluttet at prøve at få klingende mønt i kassen igen gennem et landslotteri.

Landslotteriet, som du selvfølgelig tager dit nap med i, holdes i maj måned – det varer fra den 1. maj til den 31. maj.

Lodsedlerne i lotteriet koster 2 kr. pr. stk. og der er masser af gode gevinster på.

Nu synes du måske, at det var bedre, om pengene gik til din egen trop, så I kunne få nogle gode ture og møder. Det er der sørget for, for 50 pct. af nettoindtægterne ved salget af lodsedlerne går til troppene. Mægtig chance, ikke?

Det var Dengang

Du milde, hvor er „Pigespejderne“ i de sidste 50 år sjov læsning! Ja, det er mere end sjov læsning, det er spændende, lærerigt og interessant. Begivenhederne gennem de svundne 50 år bliver sprællevende for os. Men læsningen giver også et tydeligt bevis på, at det ikke er nyhederne, der skaber bladene, men personerne bag, jer og alle de mange spejdere før jer.

Vi mærker i de første numre den kamp, der måtte til, for at holde bladet oppe. De første numre under Estrid Otts pen var ildfulde og livlige, men da Estrid Ott havde forlagt residensen fra København til det vestjyske, fornemmer vi en mere alvorlig tone. Vi læser om dygtig hjælp til de syge under „spansk syge-epidemien“, om mangen hård tårn i kartoffelmarkerne for at dyrke kartofler til befolkningen, som led nød ved 1. verdenskrigs slutning, om skægge brev-kasser og alvorlige ord for patruljeførerne.

Redaktionen skifter og overgår til Inge Boye-Petersen i Horsens. Her møder vi redaktørens kvaler med at få stof frem fra spejderne, og vi hører om et meget spændende projekt for en lejrplads ved Tange sø i Midtjylland. Der var vældige planer om et rundt hus på lejrpladsen, og der blev gjort klar til en landsindsamling til huset, men senere på året 1920 meddeltes det, at der er så trange tider, at planen må stilles i bero. Det har den været siden.

Tænk jer, i 1923 kom der farver på bladets forside, og der var kommet ny redaktør, Karen Margrethe Rasmussen, efter at bladet et års tid var redigeret og udgivet fra Brahetrolleborg slot. Der er præcision, så det forslår over bladet på den tid. Redaktøren gør opmærksom på, at nu må „københavnieret“ finde en ende. Spejdere i det øvrige land, må komme frem med stof.

I 1924 kan vi læse, at „pigeboern“ nu om stunder har for mange interesser. Der bru-

ges for megen tid på tesaloner og strøgture! Forresten skrives der i 1961, at unge nu om stunder har for mange interesser. Der bruges for megen tid på at glane foran TV!

„Pigespejderne“ er nu kommet ind i en helt ny epoke – vi følger fra nummer til nummer, hvordan bladet vokser og bliver bedre og bedre. Det er de store og gode diskussioners tid, spejderne imellem. Drøje hug falder af, men det gør dem ingenlunde kedelige. Det er fru J. M. Willer, der også har været vor spejderchef, som da redigerer bladet med sikker sans og evne til at finde netop de ting, som interesserer og fortjener grundig gennemgang. De første tegninger finder vej ind i spalterne, og vi noterer i begyndelsen af 30'erne, at TL tegner til bladet. Det er Thora Trille Lund, og hvor skylder vi Trille meget for dygtigt og godt arbejde gennem årene. Hun har med sine

I 1924 tog redaktionssekretæren trykfejls-tyren ved hornene.

Til korpsløjren
i 1935 blev denne
mærkat lavet.

tegninger, som ingen anden, sat fest og liv over bladet.

Forresten skriver en vis Annasofie Elmquist i 1929 manende om underholdning og siger et par borgerlige ord om aftenunderholdning. Hun beder os finde værdigheden, men det kniber, for „Det er et 'tidens tegn' – vi er nervøse – der skal til stadighed ske noget“. Det er såmænd vor overunderholdnings- og kulturchef, Annesofie Hermann, der står bag.

Med jævne mellemrum finder vi nu Annesofies gode pen på spalterne. Det fortælles i øvrigt, at da fru Willer på et tidspunkt

Forsagelse til fordel for Spejderhuset, (fra 1939).

havde brug for hjælpere trak hun tre navne ud af sin julepostbunke. Det var Annesofie, Hanna Lund og Inger Koppel (Fib). Det skulle vise sig at være tre lykkelige valg.

Hanna Lund efterfulgte fru Willer som bladets redaktør gennem 13 år. Vi føler gennem Hannas blade klart hendes store ønske om dygtiggørelse af alle, spejdere som førere, og vi finder som ingensinde før eller siden instruktive artikler og tegninger. Hannas positive indstilling præger bladet overalt, og det er en glæde i dag at læse hendes betragtninger.

Det er i Hannas senere redaktørtid og spejdercheftid, vi læser opfordringer til at slutte op om vort nye hus, „Pigespejderhuset“ i København. Vi bemærker manende

Fra de trange mørkelægningstider under krigen
(fra 1940).

ord om spejderbevægelsens fremtid, skrevet i 1935, som munder ud i, at spejderbevægelsen har en fremtid, hvis vi vil følge vort kald i arbejde på at opnå retfærdighed og opretholde freden.

Den anden verdenskrig kaster sine mørke skygger over landet. Vi læser i bladene om frugtindsamling, marmeladekogninger, hjælp til nødstedte, men gennem de fem lange og mørke år går hele tiden en tone af håb om bedre tider.

I 1944 overtager Annesofie redaktionen, og mon ikke I har en fornemmelse af gode tider for vort blad? Her var glade ting at finde, instruktive artikler, litterære betragtninger og fremfor alt gentagne appeller om at vise næstekærlighed.

Efterhånden som grænserne åbnes, finder

Forud for sin tid med rumfartsplaner i 1945.

vi mere og mere internationalt stof, verdensbevægelsen konsoliderer sig og vi fornemmer for alvor at være en del af den. Med Annesofie som den drivende kraft mærker vi det nordiske samarbejde stærkere og stærkere.

Der er festlige stunder, når Annesofie har begået en ny „Akela-patruljens bedrifter“ – det er læsning, vil jeg sige jer! Vi ser bladet vokse sig stærkt under Annesofies redaktørtid. Det kvikkes op, og Trilles gode tegninger fryder os gang på gang. De tekniske muligheder udnyttes fikst og godt, så bladet også i udstyr er på toppen.

Vi kan ikke undgå at lægge mærke til, at bladet talrige gange er forud for sin tid med beretninger om spændende ting, som først senere er slået igennem for alvor i samfundet.

Vi begynder at lægge mærke til en „kat“ i spalterne. „Katten,“ Ruth Estrup, bliver Annesofies efterfølger i 1960. Vi læser med

Det blå-grønne samarbejde toner frem gennem turneringen om Dronningens lysestager.

rædsel i april 1961 en artikel om, at nu går „Pigespejderne“ ind. Senere konstaterer vi til vor store lettelse, at det var en „aprilsnar“. Det er et gennemarbejdet og meget instruktivt blad, vi får i hænde og et blad med høje mål.

Udseendet er ændret meget i tidens løb.

I begyndelsen havde det næsten samme størrelse som nu – så fik det størrelse nærmest som en kvart avisside. I 1966 fik bladet sin nuværende størrelse. Vi skylder også at sige, at bladet i de første år også var førerblad. Man betalte særligt kontingent for bladet og flere har udført et dygtigt arbejde med regnskaberne.

Siden 1934 er bladet blevet trykt på Fyens

Annesofie og Trille kalder til indsamling – den gang til fordel for verdenskontoret (1959).

Stiftsbogtrykkeri i Odense, og de ved ikke alt det gode, de kan gøre for os. Altid er de parate til at hjælpe og berolige ophidsede redaktører, tilgive forstyrrelser, kort sagt, de er beredte. Vi kan ikke fejre jubilæum uden at takke trykkeriet.

Og så er vi fremme ved nutiden. „Pigespejderne“ er for nylig blevet omtalt som alsidigt, men tamt. Det er dog frygtelig, for det er det værste, der kan ske for et blad som Pigespejderne er, at det bliver tamt. Vil I store som små hjælpe os med at skabe fest og liv i vort gamle blad, så de næste 50 års blade må blive spændende læsning for fremtidens spejdere, mindst lige så spændende, som læsningen af de første 50 års blade har været det for – red.

Redaktørerne har ordet

Når et blad fylder 50 år hører det til sjældenhederne, at det kan samle alle sine tidligere redaktører omkring sig. „Pigespejderne“ har den glæde, at syv af bladets otte redaktører medvirker direkte ved dette jubilæumsblad. Den første redaktør, Estrid Ott, er desværre ikke længere i blandt

os. Ved at læse fortællingen side 12 får I en prøve på hendes sprudlende pen.

Vi har bedt de seks efterfølgende redaktører være med til at markere jubilæet ved at besvare hver sit spørgsmål, og når I nu læser svarene, håber vi, at I vil glæde jer over dem og drage nytte af dem.

INGE BOYE PETERSEN

nu fru Kragh, Skelskør, redaktør fra 1920 til 1922, „Vær Beredt“'s forfatter.

„I det første blad. De redigerede, efterlyste De stof fra spejderne og mente, at det ikke kunne være rigtigt, at ingen oplevede noget. Selv om det sikkert har været generende, at stoffet var søndrægtigt i ankomsten, var der så alligevel ikke mange glade oplevelser for Dem selv i redaktørtiden?“

„De spørger om jeg i min redaktørtid havde mange glade oplevelser? Ja, i allerhøjeste grad – og også mange lærerige. En af dem står meget tydeligt for mig den dag i dag.

Som udsending for bladet deltog jeg i 1920 som gæst i verdensjamboreen i London. Der var for os udenlandske gæster udenfor det officielle program truffet en række arrangementer – udflugter, middage og receptioner, og da de engelske ledere dengang – idag kender jeg ikke forholdene – tilhørte de højeste kredse, færdedes vi blandt hertuginder, prinsesser og andre meget fornemme folk. Jeg var – det tør vel skrives på min lysegrønne ungdoms debetside – uhyre betaget og tabte helt pusten af bar imponerethed.

En eftermiddag stod jeg ved en reception i en gruppe, som lady Baden-Powell underholdt sig med, og så skete der det i mine øjne rædselsfulde, at lady Baden-Powell spildte en ordentlig sjat te i sin underkop. Jeg stirrede. Hvad ville hun gøre? Tilkaldte den frygtindgydende butler? Skjule den fa-

møse kop bag et gardin? Lady Baden-Powell hældte ganske roligt teen fra underkoppen op i sin kop, mens hun uanfægtet og uden afbrydelse fortsatte samtalen.

Det var som jeg vågnede af en mindre hypnose. Jeg forstod i et glimt, at selv om det var fornemme, og sikkert meget fremragende og dygtige mennesker, så var de dog ganske ligefremme og naturlige mennesker – netop i kraft af deres fornemhed.

Når jeg senere hen i livet har været på nippet til at lade mig imponere af ydre glans og strålende fremtræden, har jeg sagt til mig selv: Tænk på Lady Baden-Powells tekop!

At vurdere – eller prøve at vurdere – et menneske efter de indre og ikke efter de ydre egenskaber – det lærte jeg bl.a. som spejder, og det var vel nok den bedste og gavnlige oplevelse, jeg havde som redaktør af „Pigespejderne“.

Lise Lasse.

KAREN-MARGRETHE RASMUSSEN

„Rasse“ kaldet, nu fru Schmidt, København, redaktør fra 1923 til 1924:

„De skrev på et tidspunkt, at nu måtte „københavnieret“ holde op. Var der stor forskel på Københavns og provinsens spejdere?“

„Selvfølgelig var der tendens til københavneri – ikke alene på grund af byens størrelse i forhold til de andre danske byer, men allerede dengang havde København og omegns troppe et vældigt sammenhold og mange traditioner. De var næsten „sig selv nok“ – ligesom troldene i H. C. Andersen eventyr.

Det store plus var, at vi hvert år samledes fra hele landet i lejr på Brahetrolleborg, og i alle de år, jeg stod i korpset, havde jeg

kammerater fra mange dele af landet: Horsens, Esbjerg, Svendborg m.v. Når vi mødtes, havde vi altid mange fælles oplevelser, som vi mindedes og fik os en god latter over.

Det hænder, at jeg endnu møder gamle kammerater, men mange er døde – som min gode ven, Beth Flagstad. Hende vil jeg mindes, så længe jeg lever“.

Karen-Margrethe Schmidt

JOHANNE MARIE WILLER

dengang, Horsens, nu Århus, redaktør fra 1924 til 1931 og tillige en tid spejderchef.

„De rettede bladet op og udstak klare retningslinjer for indholdet. Hvis De var redaktør i dag, hvad ville De så anse for det væsentligste for et blad af „Pigespejderne“s karakter?“

„Jeg vil som De ser her, gerne være med til at fejre bladets jubilæum. Det har kostet mig slid og tårer gennem mange år. Jeg hilser den halvtredsårige med glæde. Jeg synes, at det p. t. er et godt og alsidigt blad, måske lidt for artigt, ikke så forfærdeligt morsomt. Hvorfor sender ikke flere spejdere læserbreve ind og lufter deres særmener. Det ville kvikke op med en rask læserdiskussion nu og da, både med og uden stavfejl.

Man kan være for forsigtig i sin udtryksform så bladet bliver af pap. Tal ikke i det som den tropsfører, der engang (historien er sand) svarede to små spejdere, der bad om at få udgangstur fra en lejr: Det kan jeg da vist – næsten – ikke ret godt – give jer lov til – tror jeg. Jeg ønsker for bladet at det må leve kvikt og muntert og farverigt og alligevel med alvor i de næste 50 år“.

Johanne Marie Willer

HANNA HOLMBLAD LUND

Odense, vor spejderchef gennem mange år, bladets redaktør fra 1931 til 1944.

„I din redaktørtid var bladet præget af en meget positiv ånd, men var der aldrig stunder i dit travle virke som spejderchef og redaktør, hvor det kunne være svært at se det optimistiske?“

„Dit spørgsmål har naturligvis gjort, at jeg, siden jeg fik brevet, ofte har tænkt tilbage på de bevægede år, hvor jeg som ung

ny spejderchef også fortsatte med at være redaktør af „Pigespejderne“ – altså årene mellem 1939 og 1945.

Det har glædet mig, at du synes, at bladet dengang var præget af en positiv ånd, men så sandt som en redaktør præger sit blad, ligeså sandt er det, at jeg har en afgjort positiv indstilling til tilværelsen i al almindelighed og til spejdersagen og Det Danske Pigespejderkorps i særdeleshed.

Med stor kærlighed og kendskab til spejdersagen begyndte jeg mit virke som spejderchef og tog fat med godt humør og med min dengang unge tillid til egne evner med hensyn til at kunne lede. Også med en ung sikkerhed på, hvad vi dengang skulle arbejde hen imod, og hvordan tingene skulle gøres.

Ja, det var optimistisk tænkt og handlet, men det viste sig at smitte af på både spejdere og førere.

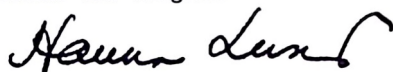
Naturligvis kom der skuffelser, men de fleste, synes jeg, alene æggede min opfindsomhed til at prøve om igen eller finde

nye måder. Vi var virkelig opfindsomme den gang og lod os ikke løbe over ende.

Men hvis det skete, at førerkammeraterne ikke kunne finde ind i et indbyrdes godt samarbejde, så oprandt for mig de stunder, hvor jeg fandt det sværest at se det optimistiske. Jeg kunne aldrig forstå, at det kunne forekomme i et *frivilligt, idealistisk* arbejde. Kan det? og gør det?

Kære unge redaktør! Tak for dit spørgsmål, for selv om det unægtelig kom mig på tværs i mine juleforberedelser, så har det været dejligt at tænke tilbage på en tid, hvor jeg handlede ud fra et overskud og fik lov til som leder af korps og blad at få afløb for al min positive tro og virkelig være optimist.

Mange gode ønsker for „Pigespejderne“'s fremtid sender din hengivne

ANNESOFIE HERMANN

Hellerup, mangeårig medarbejder ved bladet, redaktør fra 1944 til 1960, nu kontaktafdelingens chef.

„Det er blevet sagt, at spejderbevægelsen har overlevet sig selv til 1980. Til den tid vil „Pigespejderne“ være 62 år, hvilket er folkepensionsalderen for en enig dame. Tror du på en pensionsalder for „Pigespejderne?“

„Om et medlemsblad i et forbund skal leve, afhænger jo helt og afgørende af, om der også i 1980 findes medlemmer, der har brug for at meddele sig eller ligesom mødes i et fælles blad.

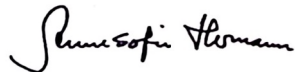
Jeg tror nok, spejderkorpsene eksisterer om 12 år, men jeg tror også, at de vil forny sig gennem en sammenslutning, eventuelt også med FDF og FPF. En så stor forening ville kunne udrette store ting. Fælles kræfter, ideer og penge kunne lægges i fælles blade, store udbyggede træningssteder, tip-top lederuddannelse, lejrpladser, forlagsvirksomhed og meget mere.

I så stort et forbund (forbund er et smukt ord, synes jeg) skulle alle have plads til at udfolde sig efter deres egenart. Fællesnæv-

neren måtte være, som den allerede er det: „at prise Guds skaberværk og kere sig om sit medmenneske“ som forfatteren Villy August Linnemann udtrykker det.

Jeg benytter lejligheden til at ønske „Pigespejderne“ til lykke. Fra jeg begyndte i 1920 som grønsmutte til jeg nu er blå kontakthef, har jeg prøvet det meste. Men lykkeligst var det at være patruljefører for Akelapatruljen for en menneskealder siden og at redigere „Pigespejderne“ i 15 år.

Gid bladet aldrig må blive et blad for pensionister – men i mange år må evne at samle en læsekreds af avantgardister og aktive folk“.

RUTH ESTRUP

nu Røjle, Fyn, medarbejder og siden redaktør fra 1960 til 1965, tillige korpsinstruktør.

„Du har omtalt „Pigespejderne“ som dit kæreste barn. Var barnet altid artig?“

„Det var i hvert fald ikke noget nemt barn – iøvrigt var det jo ikke noget rigtigt barn – for det første, fordi det jo allerede den gang havde mange år på bagen – men det glemte man bare, fordi det havde et hjælpeløst og barnligt væsen, og ingen kunne rigtig se på det, at det ikke var lige så ungt, som da det var nyfødt. Endelig var det da også bare et plejebarn, eller rettere et hittebarn, for en dag lå det på min mattede, og kiggede på mig med sit hvide udtryksløse ansigt og forlangte at blive passet og fodret. Det var ikke, fordi jeg ikke vidste, at det var Annesofie, der havde lagt det der (selv om hun nok vil påstå, at det var efter aftale, at jeg fik krædet i huset – men det var nu en meget løs aftale).

Det kom i hvert tilfælde bag på mig, og da jeg aldrig havde passet sådan et væsen, trivedes det først ikke, selv om jeg sled bravt i det for at skaffe det føde. Det åd mig næsten ud af huset, altid forlangte det føde, og det kunne sætte utrolige mængder til livs. Somme tider kneb det også med forfødselen og jeg måtte sende det stakkels forslugne kræ over til de rare onkler ved Stiftsbogtrykkeriet i Odense, for at de kunne sortere og tilberede føden bedre. Efterhånden lærte jeg, hvad bæstet ville have. Det skulle helst være maskinskrevne ark med dobbelt linieafstand, uden for mange rettelser, og der skulle helst være mange billeder med. Thoras Tinkategneserier blev slugt råt, og ungen var helt vild med lejr-fotos og kunne ligge og sutte på gamle kli-chéer i timevis. Af og til spyttede den et par linier eller ord ud i farten, og det kom der en del vrøvl ud af, det var som regel, når den var ved at være mæt. Desværre var min plageånd ikke mæt så længe ad gangen, så jeg kunne nå at trække vejret, jeg måtte indstille hele min tilværelse på at fremskaffe føde, og tilberede den, så den var fordøjelig. Til sidst blev det en hel ma-

ni hos mig, at jeg stablede maden op i kasser omkring den for at begynde at made den, så snart den sagde det mindste piv. Resultatet var da også, at den dels blev for tyk, dels var den ved at kløvs i føden, så den gang på gang kom tilbage fra sine Odense-onkler med en hel stor madpakke med det, den ikke kunne få ned – det startede vi så med næste gang, det var fodringstid.

Jo, det var da en rigtig rar lille unge, der så nogenlunde udviklede sig, efter som man havde påvirket den, og det er jo et ophav altid stolt og tilfreds med. Men da den fik teenage- og provonykker og ville gøre en helt anden figur, kunne jeg ikke være med mere, det syntes jeg var noget pjat – nu kan jeg godt se, at det ikke var så vildt – man vænner sig jo til så meget sært, og den unge fik sin vilje, som de fleste unge får med tiden.

Synes du, det er noget pjat, at kalde en 50-årig for en unge? Nej, slet ikke, for „Pigespejderne“ er evigt ung, den har samme alder som Tinka, og Bolle og Bladtroldene og de andre små vimse sjæle, der myldrer i dens indre, og det vil den også blive ved med i mange år endnu – forhåbentlig“.

Ruth Estrup

Den ottende og nuværende redaktør takker her sine forgængere for velvilje og gode råd og takker ikke mindst, fordi de på så udmærket og forbilledlig måde har lagt grunden for „Pigespejderne“, anno 1968. Jeg håber, det må lykkes for os, der udgør redaktionen i dag, at forvalte arven nogenlunde og måtte det ske sammen med læserne, for uden jeres medleven bliver selv de bedste forsætter og bestræbelser golde. Vi håber at kunne glædes med og over „Pigespejderne“ i endnu mange år.

Elen Breinhørd Jensen

Et natligt overfald

Vi var ni spejdere, gamle kammerater gennem flere år, alle af „Vandrepatruljen“ – og vi havde en glimrende standlejr.

Allerede den første aften ved lejrbålet blev vi enige om, at vi ville se at finde på et eller andet spændende, noget som kunne vise, at vi duede til noget og ikke gik af vejen for vanskeligheder, og noget som var rigtig anstrengende, for vi trængte skam til at bruge vore kræfter ovenpå eksamenslæsningen.

Så gav vi os til at tænke.

Længe lå vi og stirrede ind i ilden uden at mæle et ord, og så fordybede var vi i vore egne tanker, at vi knapt hørte et par ældre damer, der stod udenfor afspærringen og viftede med deres paraplyer (ældre damer går altid med paraplyer, når himlen er skyfri) og skrålede gevalt af deres lungers fulde kraft.

Nå, endelig gik det da op for os, at det var os, de ville tale med, og vi vendte os mod dem.

„Hør kære børn,“ begyndte de, „bor I her?“

„Ja, det gør vi rigtigt nok.“

„Bor I virkelig her?“

„Ja, det gør vi også.“

„Men I sover her da ikke, vel?“

„Jo, vi gør skam så“ (Vi var næsten forargede over deres vantro).

„I det lille telt der? Der kan I da ikke være.“

Efter at de andre har forsikret de to ældre damer om, at det kan vi sagtens, når jeg blot vil lade være med at ligge på ryggen, og vi alle vender os på samme tid på kommando – for en ad gangen, det går ikke – forsvinder de hovedrystende, og vi falder atter hen i grublerier.

Men da vi næsten altid tænker i kor, er der en 2-3 stykker, der farer op på samme tid og råber, at de har fået en glimrende idé. Vi skal overfalde 1. By Trops lejr.

Ja, det var nu lettere sagt end gjort. Vor lejr lå i nærheden af Tisvildeleje ved Helenekilde, og alt hvad vi vidste om By Troppens lejr var, at den lå ved havet mellem Kildekrog og Hornbæk – og så, at der var mindst tre gange så mange spejdere i den lejr som i vor.

Nå, selvfølgelig endte det med, at vi bestemte os til at tage af sted alligevel, og med den beslutning gik vi til ro.

Der udkæmpedes en vild kamp inde i teltet, inden vi faldt i søvn:

„Vil I nu se Lisbeth“, begyndte „Mississippi“, „Det er det rene gullash, som hun ligger og breder sig“.

„Nå, ved I nu hvad“, svarede Lisbeth fornærmet, jeg fylder næsten ingen ting, men jeg er både gul og grøn over hele kroppen af den frygtelige teltstang, eller også er det, fordi jeg ligger på den skarpe kant af en øren-tvist, og så fryser jeg, så det knager“.

(Fortsættes i næste nr.)

THINKING DAY

den internationale pigespejderdag

Har du nogensinde tænkt på, hvordan denne dag fejres i alle de mange lande, hvor der er pigespejdere? Du har sikkert hørt, at der lande, der har sommer, når vi har vinter, og vinter når vi har sommer, men har du mon nogensinde tænkt på, at Tænkedag i disse lande falder om sommeren. Tænk dig engang, at være på sommerlejr på Tænkedag! En sær tanke, ikke. Eller hvad mener du om at være på sommerferie den 22. februar?

I de lande, hvor Tænkedag falder i ferietiden, er det sommetider svært at samle spejderne på den rigtige dag, og ofte enes man om at holde et internationalt møde på et andet tidspunkt. Men samle penge ind vil man gerne alle steder, og der er mange måder at gøre det på. Nogle steder er Tænkedag den dag, hvor de penge afleveres, som er opsparede gennem længere tid. F. eks. har de i nogle lande den idé, at man i løbet af hele året fra sidste Tænkedag samler alle de små-mønter, de kan fra det år. Det ville nu svare til, at vi her samlede f. eks. 25-ører fra 1967 til Tænkedag 1968. Hvis vi alle samlede et helt år, tænk så hvor mange penge det kunne blive til. Men selv hvis vi samler fra i dag og indtil Tænkedag, må det da kunne blive til noget. – Nogle steder har man tradition for, at man på sin egen fødselsdag – hvor man selv får fødselsdagsgaver – giver en gave til en Tænkedagsbøsse i form af et større eller mindre beløb.

Og hvad er så meningen med alle de penge? Jo, ser du – for mange år siden var der mange steder spejdere, som gerne ville sende Lady Baden-Powell en hilsen til hendes fødselsdag den 22. februar. Men da hun meget ofte var ude at rejse, bad hun så mindeligt om, at vi lod være med at ofre penge på at sende breve, som hun ikke fik. Derfor var der en, der fandt på, at vi skulle have tænkedag, hvor vi tænkte på dagens fødselsdagsbarn og på kendte og ukendte spejderkammerater i hele verden,

og de frimærkepenge, vi sparede, kunne vi passende bruge til andre ting: nemlig at hjælpe pigerne i de lande, hvor der ikke er spejderarbejde – eller hvor arbejdet er så nyt, at hjælp er nødvendig – så alle, der har lyst til at blive spejdere, kan få chancen. Det kræver penge, for der skal skaffes spejderhåndbøger, måske skal der sendes en træner til landet fra et andet spejderland, som kan optræne nogle ledere, og i hvert fald skal der sendes en masse breve, og alt sammen koster det penge; tænk bare, hvor meget frimærker nu koster.

I de seneste år er flere og flere lande kommet med i spejderkæden, og mange vil gerne med endnu. Det er svært at sige helt nøjagtigt, hvad de penge, du gav i fjor, er brugt til, men at de har hjulpet spejderkammerater et sted, det ved vi.

Vil du være med igen? Måske har du en god idé til, hvordan patruljen kan skaffe endnu flere penge i år. Hvis det er tilfældet, vil vi meget gerne høre fra dig, for måske kan ideen bruges af andre også.

Moti.

Spændende chance for 13-årige

Fællesrådet for pigespejdere i Danmark indbyder til nordisk lejr for 13-årige pigespejdere i tidsrummet 10.–17. juli 1968. Prisen for deltagelse er 120 kr. – heri er medregnet en udflugt fra lejren – plus rejseudgifter som reduceres ved grupperejse. Lejren vil finde sted i Paradislejren, Virklund ved Silkeborg. Betingelserne for at deltage er, at du er født mellem den 1. januar 1954 og 30. juni 1955 og er teltlejr-vant. Der er indbudt 100 spejdere fra hvert af de nordiske lande.

Ansøgningsskema rekvireres hos Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, 5000 Odense, og indsendes til samme adresse inden den 15. marts 1968.

KLØVERARBEJDET

KOMEDIE

TRAGEDIE

MASKER

Maskens historie er meget gammel og meget spændende. Oprindeligt blev masker brugt ved religiøse ceremonier, senere blev det en teaterrekvisit. – I Europa bruges masken nu kun ved karnevaller og fastelavnsløjer.

Teatret har dog ikke helt afskaffet brugen af masker, men det er som dekoration, de nu anvendes, som regel anbragt oven over scenen i form af en maske for komedien og en maske for tragedien for at symbolisere, at scenen bør være skueplads for både komedie og tragedie.

Det europæiske teater har sin rod i Grækenland, hvor skuespil var et led i Dionysosdyrkelsen – en religiøs ceremoni for vinens gud. Spillet opførtes på gudens hellige område, og et spil bestod af en højtidelig del – tragedien – og en mere kåd og løssluppen del – komedien.

„Tragedie“ betyder bukkesang og stammer fra de religiøse ceremoniers bukkeofringer, som skulle formilde guden.

„Komedie“ kommer af ordet „komos“, der betyder optog. Sådanne op-

tog fulgte efter de højtidelige ceremonier og kunne være meget grovkornede og vilde.

En forestilling varede en hel dag, og skuespillerne – som alle var mænd – bar masker, der dækkede hovedet som en hjelm. Ansigtstræk og mimik var karikerede, store og grove, måske for at man kunne se dem også fra de øverste rækker i de meget store amfiteatre.

Indskriften over det kongelige Teaters scene er som bekendt „Ej blot til Lyst“, men teatret har desuden komedien og tragedien symboliseret på anden vis, nemlig ved Holberg- og Oehlenschlägerstatuerne, som er anbragt på hver sin side af indgangen til „Gamle scene“.

*„Pigespejderne“ ønsker
„Førerbladet“*

hjertelig til lykke med de 25 år,
som Førerbladet fylder i 1968,
og siger tak for rart og godt
samarbejde.

Orientering

Sidste artikel – gemmesiderne i oktoberbladet – sluttede med at gøre det „indendørs skrivebordsarbejde“ færdigt, og jeg lovede at fortsætte med noget udendørs; givetvis kan der bedst instrueres i det, når man står „derude“ og ikke som nu, hvor jeg sidder ved mit skrivebord og du i din lænestol – men vi prøver.

For at kunne anvende et kort udendørs må det være orienteret d.v.s. vendt således, at kortets N svarer til geografisk N. Dette forudsætter jeg velkendt fra begrebet: at gå efter kort i ukendt terræn; nu slår vi det helt fast ved at prøve at kort- og terrænfæste.

Find en høj med ret fri udsigt i flere retninger og læg kortet (MB eller AB eller GK) udbredt ned på jorden med N mod N. Se dig om! der ude i horisonten ligger en kirke, hvad mon den hedder? Du kender din standplads – din høj – på kortet, sigt herfra ud mod kirken og læg en lineal hen over kortet gennem standpladsen og i den sigtede retning – kirken må ligge et sted langs linealens kant på kortet. Hvor langt væk? Giv et skud og afsæt afstanden langs linealens kant og find kirken på kortet – der er jo næppe flere kirker i netop den retning; mål så efter om du har bedømt afstanden rigtigt !!! – dette er at *kortfæste*.

Vi kan også gå modsat vej – se på kortet – der ligger en stor gård, der hedder Tjørnegård, kan vi finde den ude i terrænet? – læg linealen fra standpladsen og hen langs Tjørnegård på kortet og sigt i den retning ud i terrænet – der på den „linie“ må gården ligge; måske ses den ganske tydeligt, måske må du tage en afstandsbedømmelse med, hvis der er flere gårde at vælge imellem; dette kaldes at *terrænfæste* – øv disse dele til du er sikker i det.

Her er nævnt begrebet afstandsbedømmelse – en vigtig ting når man orienterer ude – og tro mig, det er andet og mere end at kunne måle højden af en flagstang og

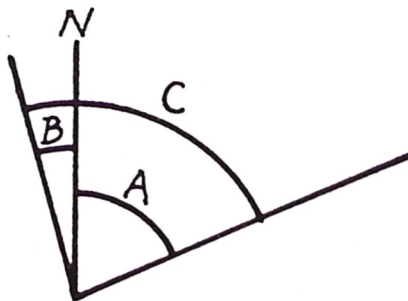
bredden af en å ved hjælp af sindrige metoder, men jeg kan kun håbe, at din PF har øvet det med jer på patruljeturene, da I var små og nye.

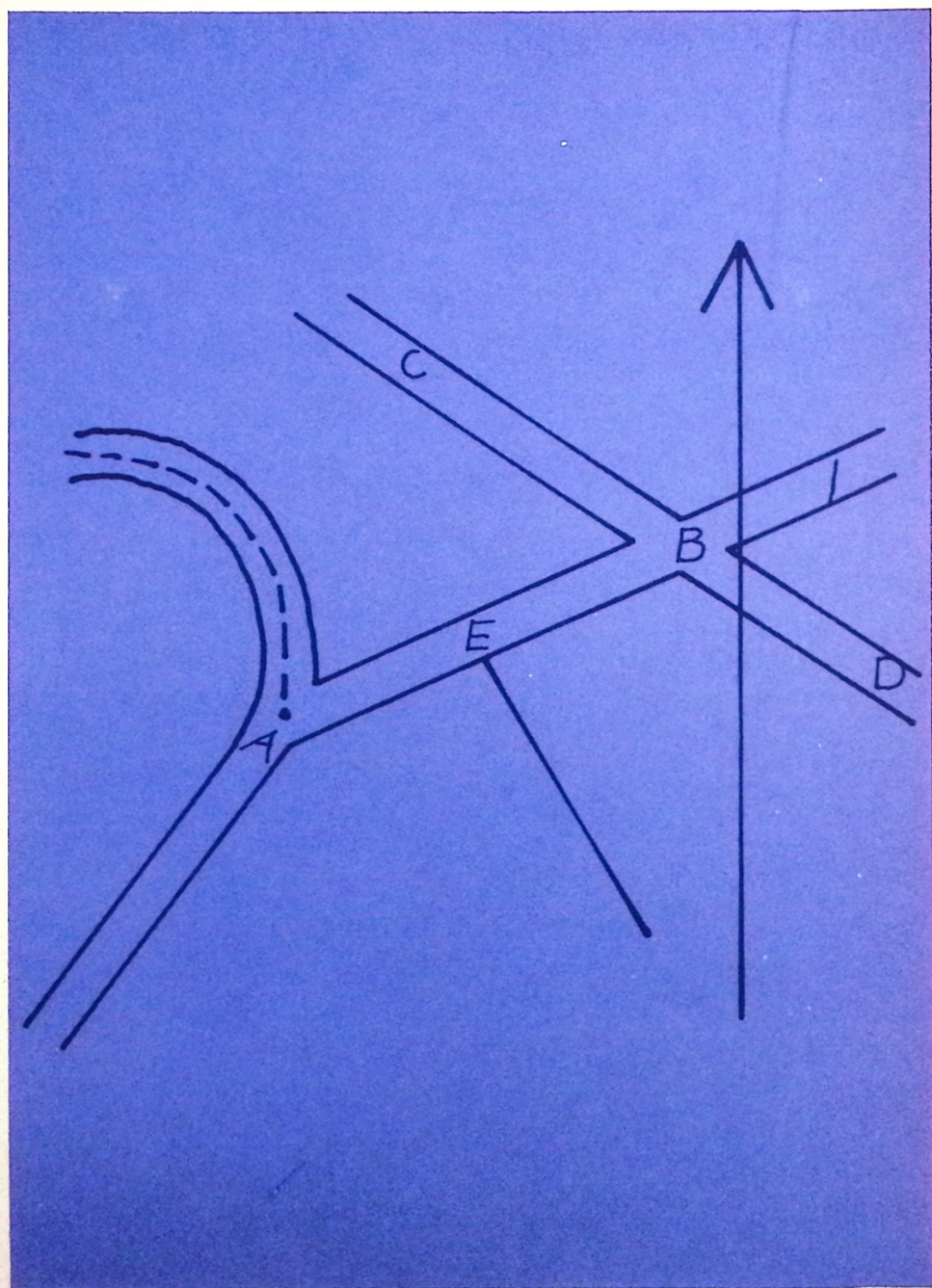
Så tager vi fat på noget svært – at tegne skitser efter terræn – men med de forøvelser, vi nu har været igennem, skulle det være muligt at få et hæderligt resultat; der er to måder:

1) at tegne skitsen derude og 2) at måle alt op og notere derude og gå hjem ved et bord og tegne. Fremgangsmåden er stort set den samme.

Gå ud til et vejkryds eller en vejgaffel eller et andet tydeligt sted i terrænet – tegningen her er et eksempel.

Stå i punkt A og find med dit kompas retningen ud ad vejen mod B i NØlig retning; du skal holde kompasset i øjenhøjde og sigte langs linealens kant ud ad vejen – drej dig selv og kompasset til du synes, at vejens retning er parallel med linealen. Drej så kompasset indtil den bevægelige nål spiller hen over pilen i kompasshusets bund og aflæs gradtallet her 69/76. Men nu kommer misvisningen ind i billedet, for nålen er tiltrukket af den magnetiske nordpol, der ligger V for den geografiske (se også Pigespejderbogen) altså bliver kortvinklen d.v.s. det fundne gradantal for stort – netop misvisningen for stort – mon ikke denne lille

tegning anskueliggør dette? A er den kortvinkel, vi hidtil har regnet med ved skrivebordet – mellem den ønskede retning og geografisk N; C er vinklen, vi nu har fundet mellem den ønskede retning og magnetisk N, den kaldes kompasvinklen, og den er netop vinklen B større, nemlig misvisningen, som er vinklen mellem geografisk og magnetisk nordpol. Misvisningen skifter fra år til år og fra sted til sted – så det må du selv undersøge derhjemme, hvis du vil have det meget nøjagtigt – den er ca. tre-fire grader vestlig i Danmark.

Vi må altså trække *fra*, når vi går fra terræn til kort, og vi lægger *til*, når vi går til terræn fra kort. Vi beregner altså den ca. NØlige vej til at gå mod 66/73, og så skridter vi afstanden til B af, omregner til den målestok, vi ønsker (ganske som i kortforstørrelsen) og afsætter den på tegningen. Ved B tager vi retning mod C og D og tegner dem ind; afstanden fra A til E måles og diget afsættes i den rigtige retning; tilbage til A og tag retning ud ad den NVlig gænde vej – da den er buet, må den tages i mindre afdelinger, som angivet på tegningen o.s.v. til alt, hvad du ønsker er kommet med.

Til sidst skal vi prøve at gå kompasgang gennem terrænet; se på kortet i gemmesider nr. 4 1967.

Herhjemme er det meste jord, som ikke er skov, opdyrket, hvor man ikke må gå – altså bliver det oftest i skov, at vi går kompasgang. Find på kortet: skæring vej – dige 110 m s for p i Hjørup Lund, fra dette punkt får du til opgave at gå gennem terrænet 430 m i retning 75/83 – og skal altså ramme vej T, hvortil der støder et dige med levende hegn, der går N-S. Du lægger de ca. tre grader til og drejer dig med kompasset, indtil nålen svinger over pilen i kompasshusets bund, så er din retning lige ud efter marchretningspilen. Sigt ud i terrænet og find for eksempel et træ i den ønskede retning – skridt af hen til træet – kontroller evt. ved at sigte baglæns og altså lade nålen spille over S – tag så et nyt sigt (hellere mange korte end færre lange) og fortsæt på denne måde. Når du har beregnet at have gået 430 m, burde du være ved vej

T'et, men det er meget sandsynligt, at enten retning eller afstand eller begge dele har snydt dig !!! – men her kan du redde situationen: hvis du ikke har passeret et dige langs en markvej, er du ikke gået for langt og kan roligt fortsætte, for digerne vil „opfange“ dig. Møder du diget, der går NV-SØ, har du holdt for langt til venstre og du følger altså diget i SØlig retning til hjørnet – og omvendt, hvis du støder på det NØ-SV gående dige.

Der er meget mere at sige om vej-valg og afskridtning i vanskeligt terræn, om parallelforskydning, om sigt efter lygte i mørke o. m. m. men det vil føre for langt at komme ind på alt det her – det må I finde i een af de mange orienteringsbøger, der er i handelen – og hvis det, som jeg har skrevet i disse tre gemmesider, har givet jer blod på tanden til at gå videre, så er målet nået.

Jeg har lovet jer svarene på de stillede opgaver – her er de:

Det eneste svar til gemmesider nr. 4: gården hedder Hjøruplund. Så ser vi på gemmesider nr. 5 side 15 øverst i højre spalte – der er vinklerne 90/100 og 270/300 tegnet, men vinklen 186/206 er blevet borte, den ser sådan ud.

Løsningen på skitsen kan ikke komme med her, men jeg kan oplyse, at gærdet med syrenbuske er 200 m og arealet med birketræer er 12.000 m².

Efter teksten: Find punktet, der ligger – er der 12 opgaver – svarene er flg.:

1. 28.4	7. 8/9 1040 m
2. 29,8	8. 99/110 1840 m
3. 39,2	9. 264/293 1460 m
4. 2080 m	10. torveskær
5. 1790 m	11. Toftebakke
6. 1400 m	12. grusgrav

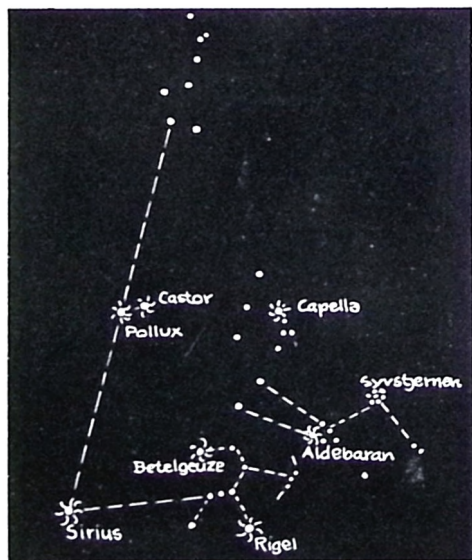
Arealet af femkanten er ca. 1½ km².

Loyer.

Månedens stjernebilleder

Allerførst rigtig godt nytår til alle stjerne-kiggere. – Vi skulle sammen gennemgå himlen i små portioner og jeg går ud fra, at I nu er fortrolige med himlens top og de fire kendte billeder: Karlsvognen, Lille Bjørn, Cassiopeia og Dragen.

Nu vender vi blikket mod syd og her ser vi de stjernebilleder, der vender til højre på den store sorte midterside i forrige blad, det er Tvillingerne, Store Hund, Kusken, Orion og Tyren, drej bladet og se på kortet med Store Hund nederst.

Find Karlsvognen træk en linie fra knæket i stangen (Mizar) gennem bageste baghjul, forlæng linien fem gange og I rammer vor himmelhalvkugles klareste stjerne „Sirius“, (langt nede ved horisonten) den ligner en diamant og stråler i alle regnbuens farver, den sidder i skulderen på Store Hund.

Midtvejs på den linie vi trak findes en meget klar stjerne som hedder „Pollux“, den har ved sin side en anden, som hedder „Castor“, det er „Tvillingerne“. Disse brø-

re er sat på himlen på grund af deres rørende broderkærlighed, fortæller sagnet.

Ved siden af Tvillingerne, men lidt højere på himlen ser I „Kusken“, med den klare stjerne „Capella“, der betyder lille ged. – Dette billede er næsten synligt hele året og man kan altid kende Capella ved at der findes tre mindre stjerner i en trekant lige under den, det er de tre små gedekid. Sagnet siger at det var en konge af Athen som opfandt vognkørsel med heste, på venstre arm bar han en ged med 3 små gedekid. –

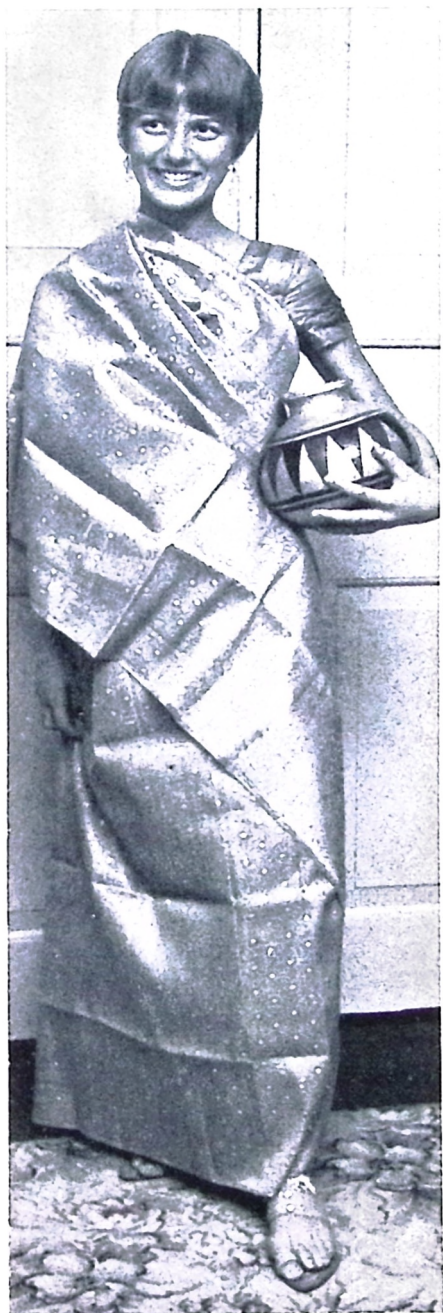
Lavere på himlen lige i syd findes vintrens skønneste stjernebillede, „Orion“, der ved nytårstid lyser på vor aftenhimmel. Orion er jæger, de tre stjerner på række er hans bælte – og under bæltet hænger sværdet, i hælen sidder „Rigel“, en klar blåhvid stjerne, hans skulder markeres af en rød stjerne „Betelgeuze“, som er meget stor og luftig og ikke så varm som de hvide stjerner. Trækker man en linie gennem Orions bælte og forlænger den til venstre rammer man Sirius i Store Hund, som følger Orion på jagt.

„Tyren“ er aftegnet ret forskelligt på de forskellige stjernekort, men efter det, jeg har anbefalet Jer, ligner den en julebuk, hovedet er en trekant, der også kaldes „Hyaderne“, og halen består af „Syvstjernen“, (Plejaderne) den der har gode øjne kan se otte stjerner men med en kikkert er der mange flere, – Tyrens øje hedder „Aldebaran“, det er rødt, fordi Orion har skudt sin pil i det. Tyrens horn er meget spidse og ender i to klare stjerner ovenover Orion. (Forlæng trekanten så finder I dem).

I den tid der går inden næste blad kommer, vil disse stjernebilleder lidt efter lidt bevæge sig mod vest, men har I først lært dem at kende, vil I sagtens kunne finde dem og følge dem.

Til slut vil jeg lige fortælle Jer, at den klare stjerne som I ser hver morgen i syd-øst, er en planet, den hedder Venus, læg mærke til det rolige skin, den blinker ikke som f.eks. Sirius, det er fordi den selv er mørk og bare stråler ved genskin fra solen ligesom månen. –

God fornøjelse
Nete.

Alle veje fører til Sangam

Pragtfuldt, siger Hanne Wikmann om sin rejse til INDIEN. Vi kan hjælpe med at bygge SANGAM færdig

„Det var en pragtfuld oplevelse“, sådan beskriver Hanne Wikmann, Houlbjerg, sin rejse til og sit ophold på vort nye internationale center, „Sangam“ i Indien. Hanne deltog sammen med en grøn spejder fra den 11. oktober til den 14. november sidste år i den første internationale konference, der er holdt på „Sangam“.

„Sangam“ ligger ved Poona, ca. 200 km fra Bombay, i en meget frugtbar egn med et dejligt klima. Sidste år blev „Sangam“ indviet, men det er ikke helt færdig endnu. Byggeriet er af høj standard. Foruden konferencesal, mindre mødelokaler og gode soverum er der meget fine sanitære installationer.

– Hvad mangler „Sangam“?, og hvad kan vi hjælpe med?

– Der mangler først og fremmest færdiggørelsen af vandtårnet og af svømmebassin. Her kunne vi måske gennem frimærkeindsamlingen være med til at hjælpe. (Se side 2). Der mangler også træer, som kan give skygge for den stærke sol. Udstyret til det meste har de. Vandtårnets færdiggørelse er nok det, der trænger sig mest på.

– Hvad beskæftigede I jer med på konferencen.

– Vi var 27 fra 10 nationer, der var kun deltagere fra tre europæiske lande, og en del af tiden gik med diskussioner. Vi drøftede kvindens stilling i samfundet, ægteskabet og andre emner under familielivet. Vore synspunkter var meget forskellige og præget af, hvor i verden vi kom fra. Inderne f. eks., har jo arrangerede ægteska-

ber, men det mente de nu ikke var så slemt.

Vi skulle have udført hjælpeopgaver, men det blev aflyst. I stedet var vi ude i landsbyerne og talte med befolkningen. Vi traf fredskorps-folk og fik en række spørgsmål, vi skulle undersøge hos befolkningen. Det var meget interessant. Desuden diskuterede vi meget, hvordan vore korps arbejdede.

– Fik du her ideer, som du kan arbejde videre med her hjemme?

– Jeg synes godt om den amerikanske form for seniorarbejde. Det er lige som vi savner et fast program for vort seniorarbejde.

Men det personlige udbytte var meget stort. Vi kom meget nært ind på livet af hinanden, og der opstod et nært tillidsforhold. Vi kunne snakke om mange ting,

som mange deltagere måske ikke kunne tale om hjemme. Det var svært at sige farvel, men vi har aftalt, at lejravisen skal fortsætte, og vi skal skiftes til at skrive den.

Hanne fortæller, at deltagerne også havde lejlighed til at bo i et privat hjem i Bombay, hvilket var en af rejsens højdepunkter. Rejsen forløb i øvrigt ikke uden forviklinger. Ved afrejsen fra Kastrup, skulle Hanne og deltageren fra KFUK-spejderne med fly til London, men en misforståelse gjorde, at de ikke kom med. I stedet måtte de med et andet fly til Frankfurt og overnatte her, inden de kunne komme videre via Rom. Det betød også, at bagagen ikke nåede frem før tre dage efter pigerne. Den var havnet i Milano. Men besværlighederne blev til fulde opvejet af en meget givende konference.

Mest for Seniorer

„Rigsting“

Det må du med til!

Det er alle tiders seniorspejderstævne i Odense den 2.-3. marts 1968. Alle seniorspejdere og seniorførere indbydes, og det koster kun 12,00 kr. incl. overnatning og maden. Kom hurtigt ud af starthullerne – send allerede i dag foreløbig tilmelding til Bente Øst Hansen, Udsigten 33, Gentofte, da stedet for afholdelsen af stævnet afhænger af deltagerantallet.

Ud at rejse.

I år har du alle tiders chance for at komme ud at se dig om sammen med andre seniorspejdere.

Rejse til Our Chalet, i perioden 29. juli til 11. juli.

Kære spejderkammerater er du i senioralderen, 16-21 år, har du her chancen for at besøge Our Chalet. Desuden kan du knytte nærmere bekendskab med det skønne schweizer-bjerglandskab.

Vi har fået en dejlig hytte, Squirrel House, (moderniseret i år), som er knyttet til

Our Chalet. Prisen for turen er 700 kr. Ansøgning med TP' eller SF' anbefaling, sendes senest 1. marts til Alice Tødt, Vingetøften 266, Herlev.

Lapland.

Der bliver tur til Lapland i slutningen af juli. Prisen bliver ca. 450 kr., og interesse-rede bedes skrive til Birgitte Uldbjerg, Bro-læggerstræde 3, København K. inden 1. marts.

Påsketur 1968

Såfremt der er tilslutning til det, vil jeg tage på en tur til Sverige i påsken 1968. Det skulle blive i tiden fra 10.-16. april, begge dage incl. – Vi skal bo i hytte ved Jungtofte søen midt i Sverige, og derfra vil vi tage ud på ture.

Prisen bliver 350 kr. pr. deltager med start fra København, idet vi jo kommer fra alle egne af landet. Hurtig henvendelse er nødvendig. Tilmeldelse til og evt. yderligere oplysninger hos Grethe Kjempff, Kystvejen 32, Åbenrå.

Har du forresten hørt, at baskerhuen er blevet godkendt som seniorhue. Den fås på Depotet.

Hallo alle blåmejsere

Kløver fortæller:

Trafik er farlig

I kan lige tro, at vi har lært meget om, hvordan vi skal gå og cykle i trafikken.

Det begyndte med, at vores blåmejsfører, Gutte, kom med en stabel bøger fra Rådet for større Færdsels-sikkerhed. Vi skulle hver fylde en bog ud, og der var en hel masse spørgsmål, og noget skulle farvelægges.

Gutte tog bøgerne med hjem, og til det næste møde sagde hun, at det var rædsomt, at vi fik lov til at gå og cykle alene omkring. Bøgerne havde hun givet til vores overbetjent, som ville komme og fortælle os, hvordan vi bedst kunne færdes sikkert på gaderne.

Gutte havde også fået nogle bøger med trafiksange, og dem sang vi nogle af. Så kom betjenten. Han var mægtig stor og i uniform, men han så rar ud. Han fortalte, at politiet er børnenes bedste venner, og at vi altid kunne spørge dem om alt muligt.

Der blev tegnet en gade på gulvet med kridt, og så prøvede vi allesam-

men at gå rigtigt over. Han fortalte også en hel masse om at køre på cykel, og selv om vi kører pænt, skal vi passe meget på, for andre kan godt køre helt tosset, og en blåmejs kan ikke klare sig over for en bil.

Har nogen noget at spørge om? sagde han.

Vi stod lidt og kiggede på hinanden. Så spurgte Dims pludselig: „Hvorfor er du så rød i hovedet?

Gutte så helt forkert ud i ansigtet, men betjenten lo bare og sagde, at det

nok var, fordi han var så meget ude i al slags vejr.

Nej, hvor er Dims altså dum.

Da betjenten var gået, skulle hvert kuld lave en færdselsplakat, og vi stemte om, hvis der var pæneste. Vi vandt, og så skulle vi næste dag gå hen til betjenten med vores plakat og en lille gave. Det var spændende, for det var første gang, at jeg var inde på en politistation.

Til det næste møde, skulle vi hver medbringe en husholdningsæske til tændstikker, og vi var spændte på, hvad vi nu skulle bruge den til. Det viste sig, at vi skulle lave huse af dem, og vi satte tag, vinduer og døre på. Nogle satte deres æsker sammen til en kirke, og nogle lavede en skole.

Den del af æsken, hvor tændstikkerne ligger, blev der lavet forretningsvinduer af. Vi klippede små kjoler og hatte af glanspapir, som vi klisterede i, og så satte vi klart plastic over, så det lignede rigtige udstillingsvinduer, og så nåede vi ikke mere den dag.

Til det næste møde satte vi bordene sammen, og så byggede vi en by af husene. Vi klippede vejskilte ud og limede dem på små stykker sugerør, som blev sat fast i en lerklump. Gutte havde en hel masse små fodgængere, cyklister og biler med, og så skiftedes vi til at køre rundt i gaderne og til at være politi.

Det var vel nok sjovt. Bare vi snart skulle prøve det igen.

Tænkedag

Den 22. februar er det Tænkedag, eller Thinkingday, som vi også siger.

På den dag tænker vi på alle vore spejderkammerater i andre lande, og hver eneste blåmejse og spejder hele verden over giver den dag en 25 øre, eller en mønt, som svarer dertil, til det internationale pigespejderarbejde.

Mange steder har man indført den gode skik, at man giver en 25 øre for hvert spejderår. Man kan måske synes, at det ikke kan blive til så mange penge, men her gælder igen det gamle ordsprog om, at „Det er de mange bække små, som giver den store å“.

Alle de mange mønter samles sammen i hver trop og sendes til korpskontoret, der så igen videresender beløbet til verdenskontoret i London, men alt dette vil I sikkert høre om, når jeres flok fejrer Tænkedag.

Ved I, hvorfor man har valgt den 22. februar? Ellers må I spørge jeres blåmejsfører.

Mange steder sætter man et tændt lys i vinduet den 22. februar, så man kan se, at her bor en spejder eller blåmejse. Gør I det, må I nok få mor til at hjælpe jer med at anbringe lyset, således at der ikke går ild i gardinet.

God Tænkedag ønskes jer alle.

NE ESJEMÅLB RE NE EGIP

HOPPER
ELLER LØBER
EN SOLSORT?

HVOR MANGE
BEN HAR EN
EDDERKOP?

HVAD BETYDER
DET, NÅR
KATTEN
SVINGER
MED HALEN?

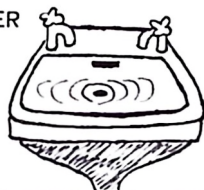
HVAD
BETYDER
DET, NÅR
HUNDEN
LOGRER
MED HALEN?

HOLD EN BOLD I DEN
ENE HÅND OG EN STEN
I DEN ANDEN UDE I
ARMSLÆNGDE. LAD
DEM FALDE.
HVLKEN NÅR FØRST
JORDEN?

HVLKEN VEJ LØBER
VANDET, NÅR DU
LUKKER DET UD
AF HÅNDVASKEN?

RED REVEL DEM RETSMOLB GO RYD

Hvem vandt i julehjerte- konkurrencen

★

Der blev indsendt mange meget fine hjerter, som det har glædet mig meget at kigge på. Følgende syv vindere blev udtrukket mellem samtlige hjerter. Præmien kommer med posten.

Jytte Hansen, Hundested flok.
Kirsten Dahl Thomsen, 1. Gudenå flok, Laurbjerg.
Åse Pedersen, Birgitte Gjõe flok, Hillerød.
Birgit Nielsen, 1. Brøndbystrand flok.
Karen Elisabeth Thomsen, Guld- borg flok.
Jette Led Sørensen, 1. Lyngby flok.
Mette Alfast, 2. Palnatoke flok, Allerød.

Breve

„Hallo alle blåmejser“ har fået en del breve, og det er morsomt at høre fra jer.

Den blåmejse, som I denne gang ser overst på blåmejsesiderne, hedder Rita Thomsen og er fra Skansetroppen i Norresundby. Hun blev først blåmejse i april 1966 10 år gammel, men hun har på den korte tid nået at tage alle stjerneprøver og duelighedstegn samt spireproven. Det er flot klaret.

★

Annemette Christensen fra Saksboing fortæller meget morsomt om sin hund, og Karen Smith fra Idestrup skriver en lang beretning om, hvordan hun blev blåmejse og om nogle af sine oplevelser. Hun har været på byløb, men det gik ikke så godt, da ingen af kuldene bor i Nykøbing, men i små byer rundt omkring. Forhåbentlig har I alligevel moret jer på turen.

★

Ry flok har været på week-end på Ryekol, og alle 24 blåmejser lavede hver sit store navneskilt til sengen. Bagefter skrev hver blåmejse et brev bag på navneskiltet og sendte det til „Hallo alle blåmejser“.

Tak for alle 24 breve, som det var meget morsomt at læse. I fortæller næsten alle, at I lige har fået en dejlig ny spejderhytte, hvor I for fremtiden skal holde jeres møder.

I har moret jer godt på jeres week-end på Ryekol, for I fortæller, hvor morsomt det var, at jeres forældre kom

på besøg lørdag aften og prøvede at være blåmejser, og I legede, at I var forældre.

Det ville være sjovt at se et fotografi af jeres hytte.

Med blåmejsehilsen. Nord.

Hvem sender den første følfod til „Hallo alle blåmejser“?

Der ligger en lille præmie og venter på at blive sendt til den blåmejse, som først indsender en følfodblomst. Hvordan ser bladene for resten ud?

Månedens konkurrence

Fortæl om de fugle, som har besøgt dit fuglebræt i vinter. Du må også gerne tegne dem –.

Skal være indsendt til „Hallo alle blåmejser“ senest den 1. marts. Præmien er to fuglebøger.

Alle breve og løsningen på opgaven sendes til:

Hallo alle blåmejser, Karen Nordström, Kollerødvej 54, 3450 Allerød.

Australsk sang

Click Go the Shears

Out on the board the old shearer stands,
Grasping his shears in his long, bony hands;
Fixed is his gaze a bare-bellied yeo,
Glory if he gets her, won't he make the 'ringer' go!

Chorus:

*Click go the shears boys, click, click, click;
Wide is his blow and his hands move quick,
The ringer looks round and is beaten by a blow,
And curses the old snagger with the bar-bellied yeo.*

In the middle of the floor, in his cane-bottomed chair
Is the boss of the board, with eyes everywhere;
Notes well each fleece as it comes to the screen,
Paying strict attention if it's taken off clean.

The colonial experience man, he is there, of course
With his shiny leggin's, just got off his horse;
Casting round his eye, like a real connoisseur,
Whistling the old tune, 'I'm the Perfect Lure.'

The tar-boy is there, awaiting in demand,
With his blackened tar-pot, and his tarry hand,
Sees one old sheep with a cut upon its back,
Hears what he's waiting for, 'Tar here, Jack!'

Shearing is all over and we've all got our cheques.
Roll up your swag boys, we're off on the tracks;
The first pub we come to, it's there we'll have a spree,
And everyone that comes along, ot's 'Have a drink with me!'

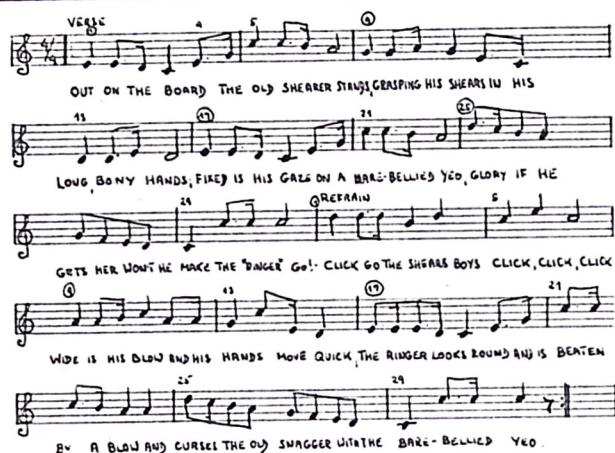
Down by the bar old shearer stands,
Grasping his glass in his thin bony hands;
Fixed is his gaze on a green-painting keg,
Glory, he'll get down on it, ere he stirs a peg.

There we leave him standing, shouting for all hands,
Whilst all around him, every drinker stands:
His eyes are on the cask, which is now lowering fast,
He works hard, he drinks hard, and goes to hell at last!

CLICK GO THE SHEARS er en australsk sang og dans, en traditionel „Bush Ballad“ fra ca. 1900.

(V. 1) Vi befinder os på en fårestation, hvor en gammel fåreklipper griber fat om saksen (the shears), idet han får øje på et hunfår (yeo), som er særlig hurtigt at klippe, fordi det mangler uld hist og her. (omkvæd). Det giver ham chancen for at blive hurtigere færdig end selveste experten (the

„ringer“), der bliver gal over at blive udkonkurreret af den gamle mand. (V. 2) Arbejdsgiveren, der sidder i sin kurvestol, overvåger nøje, at arbejdet bliver gjort grundigt. – (V. 3) Nybyggeren (the colonial experience man) i sine blanke langskafte støvler tror, han er en farlig karl, der ved besked med bedriften. – (V. 4) Jack, drengen med tjæren, venter på, at der skal blive brug for ham, og da han ser

et får med en rift efter klipningen, går han i gang.

(V. 5) Så er klipningen forbi. Alle får betaling, så nu kan de rulle deres bylt (swag) sammen og drage videre. Nu skal de ind at solde i den første pub, de støder på, og alle inviterer alle på en drink. - (V. 6-7) Den gamle fåreklipper står ved baren med sit glas og stirrer på en grønmalte vindunk, som han må have fat i. Her forlader vi ham, mens kammeraterne interesseret betragter, hvordan vinen synker i dunken.

(- En anden australsk sang WALTZING MATHILDA kan I måske finde frem til i troppens arkiv (Pigespejderne 1963, nr. 3), begge de to sange kan I evt. prøve at dramatisere. -)

DANSEN:

1. X X ↑ Parvis opstilling
2. X X | fire par med ansigt
3. X X fremad.
4. X X

- 1-8 Vend ansigt mod partner. - Tre skridt baglæns (1-3) og tramp på 4. Gå tre skridt frem (5-7) mod partner og klap i partnerens hænder på 8.
- 9-16 Med otte skridt gå mod partner, forbi p. (højre skulder mod højre skulder), ryg mod ryg og baglæns tilbage på plads.
- 17-24 Giv begge hænder til partner. Løbetrin alle fire par ned (17-20), tilbage (21-24).

25-32 Otte hoptrin rundt med partner, på stedet.

OMKVÆD

- 1-8 Ansigt mod partner. Klap (1-4) i egne hænder, i partners højre, egne, partners venstre, og knips med fingrene (5-8) til højre, til venstre, til højre.
- 9-16 Gentag som 1-8.
- 17-32 „Broer“. Alle vender ansigtet fremad (som startpost.) Par nr. et giver hinanden begge hænder, danner bro og bevæger sig baglæns, til de er bag fjerde par, mens de øvrige par bevæger sig fremad under broen. - Idet et par når frem forrest, danner de selv bro og begynder at bevæge sig baglæns. Når et par kommer nederst i rækken, sænker de armene og begynder at gå fremad under broerne. Alle skal være på plads ved 32.

FIGUR 2.

Alle giver hinanden hånden til en stor kreds, „herrerne“ giver hinanden hånden ned langs rækken og „damerne“ ned langs deres og parrene for hver ende giver hinanden hånden.

- 17-24 Gå med egen partner, rundt på stedet med hinanden i venstre hånd.
- 25-32 Drej rundt med partneren i højre hånd.

OMKVÆD gentag som før.

Sjovt at være på Spejderskolen

Her ser I Lone, Mine, Karin, Susanne og Hanne, – kan I se, at de har det sjovt? – det havde deres kammerater også, de var alle klædt ud og larmede rundt i Spejderskolens gymnastiksal! og det var en broget og glad flok at se på!

Nu er de alle i gang med deres videre uddannelse, Lone i en forretning, Mine passer heste, Karin er journalistelev, Susanne og Hanne arbejder med små børn – nogle af deres kammerater er i England – de skriver ofte til hinanden, nogle af dem modes, og så snakker de – de snakker meget – og ofte går deres tanker tilbage til de oplevelser, de havde sammen på Spejderskolen.

Hvad de lærte der? – jo, nu skal I høre: Spejderskolen er en husholdningsskole, hvor de undervises i madlavning, bagning, frysning, konservering m. m., – og de lærer at gøre rent og at vedligeholde deres ting, – de vasker, stryger og renser tøj, – de har f.eks. næringsmiddellære, kostlære, –

rengørings- og vasketeori. Endvidere har de økonomi, boliglære, syning, engelsk, samariterkursus og spejderarbejde. Fra januar 1968 udvides undervisningen til også at omfatte barnepleje, samfundslære, børneopdragelse og maskinskrivning.

Her er plads til 40 elever, – de er i

alderen 16-20 år og de fleste kommer lige fra skolen efter 8., 9. eller 10 kl., 3. real eller med en studentereksamen bag sig.

Et skoleår begynder til september og varer i 10 måneder, - den tid går helt utrolig hurtigt, for der er meget at lære og meget at more sig med.

Fritiden bruges til meget forskelligt, eleverne forbereder sig til timerne, de skriver breve, går tur, cykler i skoven, tager til Faaborg på indkøb, hører radio eller grammofon, har et lille selskab på værelset eller går i biografen.

Spejderuniformen bruges som skoleuniform, det er praktisk, og man undgår „tøjkonkurrence“. Om formiddagen bruges sommeruniform eller lyseblå kitler til arbejdet, og skal man ud, er det dejligt med et tyk sweater og lange bukser, og da bruger enhver,

hvad hun har, så det er en broget flok! Eleverne undervises af fire husholdningslærerinder, en lærerinde og børnehavelærerinde, og til visse af fagene kommer der faglærere udefra.

Det koster selvfølgelig noget at være elev, men de elever, der fylder 17 år, førend et skoleår slutter, kan *soge amts-tilskud* til opholdet, og tilskuddets størrelse retter sig efter forældrenes skattepligtige indtægt. Der er i august 1967 kommet nye regler for tilskudstildelingen, og det giver endnu flere mulighed for at opnå tilskud. Oplysninger om dette kan man få ved henvendelse til ens eget kommunekontor (i Kbhvn. på Magistratens 1. afdeling, Rådhuset).

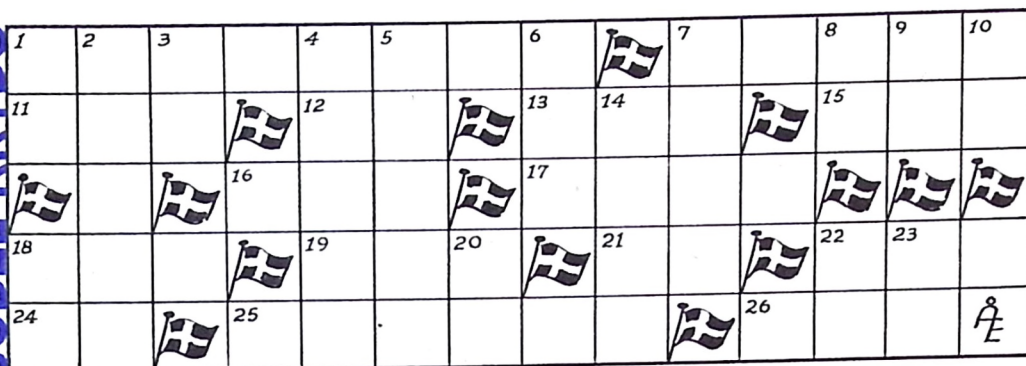
Skulle nogen have lyst til at høre mere om skolen, så skriv efter et skoleprogram, - adressen er: Spejderskolen, Korinth, Fyn. *Ingeborg Jessen.*

TEGNEREN THORA TRILLES TINKA-TEGNE SERIE

Hvem kan gøre mig det efter?

Løsning indsendes inden 1. marts til Pigespejdernes redaktion, Erantisvej 21, 4520, Svinninge. Et gavekort på 25 kr. i præmie.

8: Skal
10: Belægning
14: Forårsbebuder
18: Strøm
19: Tone

20: omvendt alfabetisk
følge
22: — og jeg
23: Tiltale

vandret

1: Har »Pigespejderne«
7: Rundt år
11: Slags
12: Eksisterer
13: Dyrk
15: Vandløb
16: Ofte
17: Slyngplante
18: Ligedan
19: Rank
21: Samt
22: De blås initialer

24: Smil
25: Redskab
26: Undertrykke

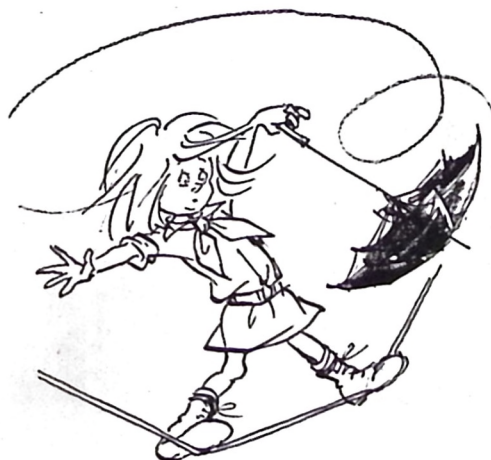
lodret

1: Bekræftelse
2: Tidsmålerne
3: Dagblad
4: Ser vi hen til nu
5: Lå prinsessen på
6: Farveleg
7: Hejser vi for »Pigespejderne«

Løsning på julekonkurrencen

Patruljerne vandrede mod: Pompeji, Sardinien, Normandiet, København, Etiopien, Korsør, Meksiko, Bikini og Ninive.

Vinderne blev: Susanne Sannemand Nielsen, Sophus Bauditzvej 23, Odense, og Susanne Bak, Æblestien 12, Rønne.

Ja, hvem kan?!

Sommerens PF-lejre

I sommerferien holdes der flere patruljeførerlejre. I næste nummer skal I høre mere om disse lejre, men foreløbig kan vi fortælle dig, at Nordsjællands distrikt i tiden 1.-8. august har patruljeførerlejr på Mølleå divisions lejrplads, Nejlunge pr. Helsingør. Ca. 50 deltagere, som må være fyldt 13 år. Der bliver en Københavnertur i programmet.

At Fyns distrikt holder lejr på Rodbjerggård, Vork, fra den 28. juli til den 4. aug.

At Københavns distrikt holder pf-træning fra 2.-10. juli i Vaterlunden, Sand-skrannten, Nærum. Alder 13 år. For provins-spejdere, der ønsker at opleve København, forlænges opholdet til den 11. juli.

Storstrøms distrikt holder pf-lejr på Jægersgården fra 7.-13. juli.

Lejre i udlandet

Der er kommet mange indbydelser til lejre i udlandet i sommeren 1968.

Skotland, 31. juli-7. august plus en uges ophold i privat hjem efter lejren.

Sverige, 6.-15. august plus 7-10 dages ophold i private hjem.

Tyskland, 26. juli-6. august i Sachsen-

hain, plus en uges ophold i private hjem efter lejren.

Tyskland, 25. juli-7. august ved Kassel plus ophold før og efter i private hjem.

Spørg din tropsfører om du må låne „Førerbladet“ og se nærmere om de mange tilbud.

ORKESTERLEDERSTÆVNE

Se „Førerbladet“ februar-nr. bagsiden.

POSTBOX

Dagens tilbud

England: flere sp. 14-18 år,

Finland: to sp. 13 år,

Norge: en trop fra Røsvik,

Argentina: to blm. 8-9 år,

Australien: en DC, en sp. 12 år,

Canada: en blm. 8 år,

Sydafrika: en TF, flere sp. 12-16 år,

New Zealand: to sp. 12 år,

USA: en trop fra Californien, flere sp. 12-15 år.

Mange hilsener

Mummy.

Indsendt den	Postbox nr.
Jeg ønsker en penneveninde i	
(land)	eller
Navn	
Adresse	
.....	
Født den År	
Sprog	
Jeg har i forvejen gennem postboxen fået penneveninder i (lande)	
.....	
Vedlagt kr. 1,80 i frimærker.	Postboxens adresse: Fru M. Enggard, Elle-gårdsvej 71, 2820 Gentofte.

Kan I holde varmen i vintervejret?

På DEPOTET kan I få varmt tøj i god kvalitet –
vi kan næsten klæde jer på fra top til tå!

Skibenklæder, sweaters, skisokker, handsker,
huer, halstørklæder, vindbluser, anorakker, strøm-
pebukser, støvler m.m.

BLÅT ER MODERNE - OG BLÅT ER ALTID PÆNT

På

Thinking day tænker

vi på spejderkammerater i andre lande.

DEPOTET har bøger, pjecer, tavler, postkort m.m.,
som giver oplysning om internationalt spejderarbej-
de.

NYHEDER:

Guide Games and Recipes	2,50
The Story of The Four World Centres	4,00

Kr. 10,00

Alle spejdere må have

PIGESPEJDERLOMMEBOGEN 1968 kr. 5,75

NYHEDER - SENIORER:

Baskerhue, opgiv hovedmål	11,00
Garn til knytning af seniorsnor	0,60
Vejledning i knytning af seniorsnor	0,40

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . 2100 København Ø . Telf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Åbningstider: 9-17,30. fredag 9-19, lørdag 9-13

(gælder ikke depotudsalgene i provinsen)

Danmarks glade blå sender Fællesrådets formand, Hendes kongelige Højhed, prinsesse Benedikte vore hjerteligste lykønskninger i anledning af brylluppet med prins Richard.

Samtidig bringer vi prinsesse Benedikte vor hjertelige tak for dygtigt og opofrende arbejde for spejderne gennem årene. Prinsesse Benedikte har glædet os meget ved sin meddelelse om fortsat at ville beklæde posten som Fællesrådets formand.

